

Arrest

nr. 78 876 van 6 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger van Kikuyu origine te zijn afkomstig van Kiambu. Op de leeftijd van drie jaar verhuisde u met uw familie naar Molo, Rift Valley. U deed uw secundaire studies in Kiambu en u woonde bij uw grootmoeder. U trouwde in 1996 met G.N.(...), met wie u twee kinderen heeft. U bleef na uw huwelijk in Kiambu wonen. U scheidde van de vader van uw kinderen in 2000. Uw kinderen verblijven momenteel bij uw zus J.N.(...) in Kiambu. U werkte als poetsvrouw bij de Verenigde Naties in de periode 2001-2002. Hierna werkte u bij een verzekeringskantoor Insurance Company of East Africa in Nairobi van 2003 tot 2006. Uw moeder had gezondheidsproblemen en u keerde terug naar het dorp Tiborowa, Molo om voor haar te zorgen. U stopte met werken. Op 27 december 2007 waren er verkiezingen en daarna braken er onlusten uit. In de nacht van 1 januari 2008 kwamen enkele

mannen het huis binnengedrongen. Uw vader vroeg wat ze wilden en verzette zich. Uw vader werd naar buiten getrokken en gedood. U en uw moeder werden verkracht door de mannen van Kalenjin origine. Uw zus zag wat er gebeurde, maar werd niet gevonden. Uw broer kon wegvlugten. Na de agressie zeiden de mannen dat jullie een half uur hadden om te vertrekken. U, uw kinderen en uw moeder liepen naar de hoofdweg en vroegen een vrachtwagenchauffeur een lift naar Nakuru. Uw moeder overleed vier dagen na het overlijden van uw vader. U had niets en u sprak de mensen aan voor hulp. Een man G.(...) bracht u naar zijn huis waar u 10 dagen verbleef. De man verwees u en uw kinderen door naar het ontheemdenkamp in Nakuru. U werd geregistreerd in het kamp in Nakuru. In het kamp vertelde u aan medewerkers van mensenrechtenorganisaties wat er tijdens de onlusten was gebeurd. U vertelde wat er was gebeurd met uw ouders en u vermeldde dat politie-agenten van Kalenjin origine de daders waren. U gaf deze leden uw naam en uw telefoonnummer. U werd bezocht door G.(...) en zijn vrouw in het kamp. Mevrouw G.(...) vroeg of u terugkon naar Kiambu, waarop u positief reageerde indien u iets kon krijgen om uw gezin te onderhouden. Twee dagen later werd u door een functionaris gevraagd of u een zus had met de naam J.N.(...). U werd in Nakuru herenigd met uw zus die in het kamp in Naivasha verbleef. U ontving 10.000 shilling van het koppel G.(...) en u besloot om het kamp te verlaten en terug te keren naar Kirigiti, Kiambu. U ging in Kiambu van huis tot huis en u waste kledij voor de bewoners. U begon daarna in 2010 groenten te verkopen op de markt.

Op 5 oktober 2010 werd u door iemand met een privénummer opgebeld, die u zei dat u kon terugkeren naar Nakuru. U zou geholpen worden en financiële hulp krijgen om terug te keren naar uw huis. In november 2010 werd u door een man opgebeld. Deze man zei dat u gezocht werd. U ging dit melden bij Mr K.(...), de area chief van Kirigiti, Kiambu. Mr K.(...) zei dat u dit niet serieus moest nemen. De volgende dag besloot u naar het politiekantoor van Kiambu te gaan. De agent noteerde alles en gaf u de raad om het te melden bij de mobiele telefoonoperator. U meldde dit bij de telefoonoperator, maar ze verwezen u terug naar de politie. U bleef telefoonoproepen ontvangen, maar u beantwoordde ze niet. U ging naar het kantoor van Criminal Investigation Department (CID), waar ze u een bericht gaven waarmee u naar de telefoonoperator stapte. Bij de telefoonoperator werd u gezegd dat het onderzocht zou worden en dat ze het zouden doorgeven aan CID. Op 16 december 2010 werden door Mr O.(...) 6 namen opgegeven van de beschuldigen van het post-electoraal geweld. U bleef oproepen ontvangen. Begin december 2010 lieten enkele mannen een bericht achter bij uw buurmeisje dat u zich niet overal kon verstoppen en dat geweten was waar u bent. U ging naar de andere kant van de stad, maar ook daar ontving uw zus een bericht dat u werd gezocht. Op 17 december 2010 besloot u de anonieme oproep wel te beantwoorden. De man zei dat u voor zichzelf moest zorgen, omdat men voor 25 december 2010 uw hoofd nodig had. Het gesprek werd stopgezet. U ging naar het politiekantoor, maar de agent vroeg geld. U gaf de agent 500 shilling, maar ze vroegen 3000 shillings opdat de politie u zou helpen. U contacteerde een vrouw Ka.(...), werkzaam bij een NGO en actief in de kerkgemeenschap. Jullie hadden elkaar eerder al ontmoet in het kamp van Nakuru. Jullie zagen elkaar opnieuw op 17 december 2010 in Nairobi en zij bracht u naar Kibera. U verbleef er enkele dagen tot u op 21 december 2010 Kenya hebt verlaten. U hebt op 22 december 2010 in België asiel aangevraagd. Na uw aankomst in België vernam u van uw zus dat uw broer op 12 december 2010 werd gedood. Uw broer werd dood teruggevonden aan de kant van de weg in Nakuru.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u bedreigingen ontving, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u vage verklaringen aflegt over het dorp Tiborowa, Molo, de plaats waar u beweert te hebben verbleven van 2006 tot eind 2007, tot het moment van het post-electoraal geweld. Zo verklaart u dat u in 2006 stopte met werken om uw moeder te gaan verzorgen in het dorp Tiborowa, Molo (zie gehoor CGVS, p.4). U stelt dat u met de wagen van Kiambu naar Molo ging en van Molo stad verder reed naar het dorp Tiborowa. Wanneer u gevraagd wordt of u andere dorpen kent rond Molo, antwoordt u aanvankelijk alleen de kerk en een secondaire school in Tiborowa te kennen en de River Tinet (zie gehoor CGVS, p.4). Bij herhaling van de vraag geeft u aan dat er alleen Tiborowa en Burnt Forest is en dat het gelegen is aan de grens met Eldama Ravine (zie gehoor CGVS, p.4). Het is merkwaardig dat u geen andere plaatsen of dorpen in het district Molo zou kennen. Wanneer u hierop wordt gewezen stelt u dat u het bent vergeten (zie gehoor CGVS, p.4). Daarbij is het

opmerkelijk dat het traject van Kiambu naar Molo ruim 3 uren duurt, maar u blijkt slechts twee plaatsen onderweg te kunnen opnoemen, namelijk Naivasha en Limuru, terwijl uit de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal blijkt dat er wel meerdere dorpen en steden op dit traject gelegen zijn (zie informatie administratieve dossier). U voegt toe dat u zich de plaatsen niet meer herinnert (zie gehoor CGVS, p.4). U verklaart dat Molo niet zo groot is als stad. Wanneer u wordt gevraagd enkele straatnamen, plaatsen of gebouwen in Molo te vermelden, antwoordt u Hill Top Hotel te kennen en Moi Lane (zie gehoor CGVS, p.4). U beweert er niet zo lang te hebben verbleven en alles te zijn vergeten (zie gehoor CGVS, p.4). Ook de namen van de wijken van Molo kunt u zich niet meer herinneren (zie gehoor CGVS, p.4). U verklaart dat er geen trein of treinstation in Molo is, terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat er wel een spoorlijn langs Molo loopt (zie informatie administratieve dossier). Op de vraag in welke plaatsen de Kikuyus wonen in de regio van Molo, noemt u de eerder al vernoemde plaatsen van Tiborowa en Burnt Forest (zie gehoor CGVS, p.4).

Tevens dient te worden opgemerkt dat u vage verklaringen aflegt over het kamp van Nakuru. Zo stelt u enkel het kamp in Nakuru stad te kennen en niet te weten hoeveel andere kampen er in Nakuru waren (zie gehoor CGVS, p.7). U werd in het kamp geregistreerd, maar u stelt dat het kamp geen naam had, noch blijkt u te weten wie de verantwoordelijke van het kamp was (zie gehoor CGVS, p.7). U geeft aan dat er NGO's en kerken actief waren voor de hulpverlening in het kamp, maar u kan zich geen naam herinneren van enige NGO (zie gehoor CGVS, p.8). Daarbij stelt u dat u een getuigenis gaf aan medewerkers van mensenrechtenorganisaties, maar opnieuw blijft u vaag en blijkt u geen naam te kennen (zie gehoor CGVS, p.8). Het is weinig aannemelijk dat u spontaan niet meer zou kunnen vertellen over de regio waar u toch enige tijd hebt verbleven, waar uw ouders woonachtig waren en waar u volgens uw verklaringen ernstige problemen hebt gekend. Bovenstaande vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf in Molo en de door u aangehaalde vervolgingsfeiten aldaar.

Verder dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde vrees. U verklaart dat u na uw vertrek uit het kamp van Nakuru in Kiambu telefonisch werd gecontacteerd. U stelt dat u vanaf 5 oktober 2010 werd opgebeld met een privénummer. Er werd gezegd dat u kon terugkeren naar Nakuru (zie gehoor CGVS, p.9). Nadien ontving u nog meermaals telefoonoproepen, volgens uw verklaringen komende van een privénummer (zie gehoor CGVS, p.10). U blijft vaag over de personen die u zouden zoeken. U verklaart deze personen niet te kennen. Ook wanneer er een bericht werd achtergelaten bij uw buurmeisje en uw zus blijken de afzenders u onbekend (zie gehoor CGVS, p.10 en p.11). Aldus beweert u niet te weten door wie u wordt gecontacteerd en gezocht. U stelt verder niet te weten om welke reden u zou worden bedreigd. U denkt dat het is omwille van uw getuigenis in het kamp van Nakuru na het post-electorale geweld (zie gehoor CGVS, p.10). Overigens is het merkwaardig dat u pas eind 2010, geruime tijd na het post-electoraal geweld eind 2007 – begin 2008, werd gecontacteerd en bedreigd. Deze vaststellingen tasten bijkomend de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Vervolgens is het merkwaardig dat u geen verdere informatie hebt over de dood van uw broer. U verklaart dat uw broer dood werd teruggevonden aan de kant van de weg in Nakuru, wat u van uw zus hebt vernomen (zie gehoor CGVS, p.2). U stelt dat uw broer werd gevraagd om te zeggen waar u bent (zie gehoor CGVS, p.11). Gezien de dood van uw broer verband houdt met uw problemen, is het bevreemdend dat u uw zus niet zou hebben gevraagd of zijn dood werd gemeld bij de Keniaanse autoriteiten (zie gehoor CGVS, p.2). Er mag van u verwacht worden dat u, in uw vermeende situatie, op welke wijze dan ook, zou getracht hebben contact op te nemen met uw thuisbasis om te vernemen hoe uw problemen geëvolueerd zijn.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. Het geboortecertificaat (n°18547 op naam van M.W.(...) dd.11.3.2009 te Kiambu) betreft identiteitsgegevens waaraan hier niet wordt getwijfeld. De brief van een ziekenhuis in Kiambu dd.9.4.2008 stelt dat u onderzocht werd nadat u werd verkracht en dat u werd begeleid en behandeld, maar vermeld niet de omstandigheden waarin u zou zijn aangerand. Daarbij dient te worden opgemerkt dat het opgestelde attest stelt dat u 'has been in our casualty department after having been raped by unknown people on 16th/01/2008.' Het valt uit deze zin niet op te maken of er bedoeld wordt dat u op 16/1 werd verkracht of dat u zich op die dag aanmeldde in het ziekenhuis van Kiambu. Echter, geen van deze beide scenario's komt overeen met uw verklaringen. Immers, u verklaarde verkracht te

zijn op 1 januari 2008 (zie gehoor CGVS, p. 7) en daarna onmiddellijk vertrokken te zijn naar Nakuru waar u twee maanden verbleef (zie gehoor CGVS, p. 7). Het attest werd echter opgesteld door een arts in het ziekenhuis 'Kiambu District Hospital', waar u op 16/1 niet verbleef. Bijgevolg kan geen authenticiteitswaarde worden gehecht aan dit document, noch aan de inhoud ervan. De brief van zus betreft persoonlijke briefwisseling en vormt geen objectieve aanwijzing van uw beweerde vrees. De artikels over W.R.(...) bevatten algemene informatie en doet geen afbreuk aan bovenstaande motivering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153)

Verzoekster vangt haar uiteenzetting aan met een theoretische bespreking van het begrip "materiële motiveringsplicht" en stelt dat zij in het verzoekschrift zal aangeven dat de bestreden beslissing niet door deugdelijke motieven gedragen wordt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat een louter theoretische omschrijving van een juridisch begrip, zoals de motiveringsplicht, niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit beginsel geschonden zou zijn. Verzoekster dient met concrete argumenten de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoekster geeft vervolgens de beschrijving van het begrip vluchteling zoals deze te vinden is in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) en bevestigt dat zij haar land van herkomst heeft moeten verlaten nadat zij dreigementen ontvangen heeft.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De Raad wijst er verder op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de

bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoekster stelt dat zij tijdens het gehoor heeft gezegd dat Tiborowa en Burnt Forest dorpen zijn rond Molo en dat zij eveneens stelde dat Molo aan de grens ligt met Eldama Ravine. Zij wijst erop dat zij tijdens het gehoor uitermate zenuwachtig was en dat zij zich geen andere dorpen kon herinneren, maar de informatie die ze gegeven heeft zou wel correct zijn. Verzoekster merkt op dat zij aangaf de kerk te kennen en een secundaire school in Tiborowa evenals de rivier, De Tinet.

Waar de commissaris-generaal verzoekster verwijt ook van het traject van Kiambu naar Molo slechts twee plaatsen te kunnen noemen, terwijl er wel meerdere dorpen op deze route liggen, maakt verzoekster dezelfde bedenking: Verzoekster heeft twee plaatsen genoemd op het traject, en zij meent dat indien zij de trip helemaal niet gemaakt had, zij hoogstwaarschijnlijk geen enkele naam kunnen noemen.

Wanneer aan verzoekster gevraagd werd om enkele straatnamen en plaatsen en gebouwen in Molo te noemen, heeft verzoekster gesproken over het "Hill Top Hotel" en "Moi Lane". Verzoekster stelt verder dat men niet uit het oog mag verliezen dat zij niet lang in Molo is gebleven en dat zij daar was om haar moeder te verzorgen.

Verzoekster stelt dat zij verklaard heeft dat zij het kamp in Nakuru stad kent, maar dat zij geen idee heeft hoeveel kampen er waren.

Verzoekster meent dan ook dat globaal gesteld kan worden dat zij correcte antwoorden heeft kunnen verschaffen op de vragen van de commissaris-generaal. Verzoekster meent dat zij misschien niet op alle vragen in detail kan antwoorden, maar iemand die nog nooit in Molo geweest is zou de antwoorden die verzoekster gaf, niet kunnen geven.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De Raad meent verder dat een loutere opsomming van de zaken die verzoekster wel kan vertellen niet wegneemt dat verzoekster een zeer beperkte kennis tentoon spreidt van de steden Tiborowa en Molo. De stelling dat iemand die er helemaal niet geweest zou zijn nog minder als verzoekster zou weten kan deze waardering niet veranderen. Ook het stellen dat verzoekster maar kort verbleef in Molo en dat zij er was om haar moeder te verzorgen veranderen niets aan de vaststelling dat verzoekster een dergelijke lage kennis heeft over deze steden.

Waar de bestreden beslissing stelt dat het weinig aannemelijk is dat verzoekster niet meer details kon verstrekken over Molo, stelt zij dat "weinig aannemelijk" een subjectieve interpretatie betreft die niet weerhouden zou kunnen worden, wegens gebrek aan objectieve bewijskracht.

De ommissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Alle elementen waarop de bestreden beslissing steunt zijn terug te vinden in het administratief dossier, er kan dus niet gesteld worden dat de beslissing niet is gebaseerd op objectieve motieven. De Raad wijst er ook nog op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Verzoekster bevestigt verder dat zij vanaf 5 oktober 2010 werd opgebeld met een privénummer. Men meldde haar dat ze naar Nakuru kon terugkeren en nadien ontving zij nog meer telefonische oproepen. Verzoekster werd bedreigd en zij vermoedt dat dit te maken heeft met verklaringen over het postelectorale geweld die zij af heeft gelegd toen zij in het kamp verbleef. De commissaris-generaal vond het verder eigenaardig dat verzoekster slechts geruime tijd later bedreigd zou worden. Dit maakt weer een subjectieve motivering uit. De commissaris-generaal toont nergens aan dat de verklaringen van verzoekster volstrekt onmogelijk of ongeloofwaardig zouden zijn. Verzoekster meent dan ook dat tot bewijs van het tegendeel haar verklaringen voor waar en echt dienen gehouden te worden. Verzoeksters broer zou vermoord zijn nadat hem gevraagd werd om te zeggen waar verzoekster zich bevindt. Ook hier treed volgens verzoekster een subjectieve interpretatie naar boven: *"(...)Er mag verwacht worden dat u, in uw vermeende situatie, op welke wijze dan ook, zou getracht hebben contact op te nemen met uw thuisbasis om te vernemen hoe uw problemen geëvolueerd zijn(...)"*. Verzoekster stelt echter dat hetgeen door de ene als een normale zaak beschouwd wordt dat voor de andere helemaal niet is. Waar de commissaris-generaal ervan uitgaat dat men zich dient te informeren over de situatie in het land van herkomst, omdat men anders niet geloofwaardig zou zijn, stelt verzoekster dat deze voorwaarde nergens terug is te vinden in de Belgische wetgeving of het vluchtelingenverdrag. Verzoekster meent dan ook dat het niet geoorloofd is het relaas van verzoekster in twijfel te trekken omdat zij geen contact heeft met haar land van herkomst.

Het is voor een asielzoeker normaal dat hij zoveel mogelijk moeite doet om van de algemene situatie in zijn land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een reële vrees voor vervolging doen ontstaan. De vaststelling dat het moeilijker is om vanuit het buitenland de ontwikkelingen te volgen in zijn zaak, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting. Het is niet omdat dit niet uitdrukkelijk in de wet opgelegd wordt, dat van een asielzoeker niet verwacht mag worden dat hij zo veel mogelijk op de hoogte blijft van evoluties in hun land van herkomst.

Met betrekking tot het doktersattest dat verzoekster neerlegt, meent zij dat de commissaris-generaal haar fout heeft begrepen. Zij zou verkracht zijn op 1 januari 2008, maar niet onmiddellijk vertrokken zijn naar Nakuru. Op 16 januari werd zij gecontroleerd in het ziekenhuis en nadien vertrok zij pas naar Nakuru.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete gegevens aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het gehoorverslag niet juist weergeeft wat verzoekster zou gezegd hebben. Dat het verhoorverslag, dat niet voor akkoord werd ondertekend door verzoekster, niet als een authentieke akte of een proces-verbaal, in de werkelijke betekenis van het woord, kan worden beschouwd; dat het de verzoekster dus vrij staat te bewijzen dat wat de commissaris-generaal beweert dat hij verklaard heeft, niet op een andere manier werd gezegd; dat het evenwel niet volstaat dat in het verzoekschrift eenvoudigweg wordt ontkend dat de weergegeven verklaringen zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd; dat de afgevaardigde-ambtenaar van het commissariaat-generaal er geen persoonlijk belang bij heeft dat de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven; dat er, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden bestaat dat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd wat de verzoekster werkelijk heeft verklaard; dat deze het tegenbewijs niet levert (RvS, nr. 108.470 van 26 juni 2002). Het staat verzoekster daarom steeds vrij aannemelijk te maken dat wat de commissaris-generaal stelt dat hij verklaard heeft, op een andere manier werd gezegd.

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster heeft verklaard dat zij met haar moeder en kinderen direct nadat hun huis werd aangevallen gevlucht zijn (gehoorverslag Commissariaat-generaal p. 7). Verder verklaarde verzoekster dat haar moeder gestorven is in Nakuru, vier dagen na de aanval van 1 januari 2008 (gehoor Commissariaat-generaal p. 2). Ook dit komt niet overeen met de uitleg van verzoekster in haar verzoekschrift. De Raad meent dan ook dat verzoekster duidelijk na reflectie probeert om de tegenstrijdigheden in haar relaas goed te praten, maar zij slaagt hier niet in.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de

zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS